

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 147/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. S. Š., B., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9 Co 30/2011 z 8. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. S. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2011 doručená sťažnosť JUDr. S. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 30/2011 z 8. novembra 2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je žalobcom v reštitučnom spore vedenom proti R. S. Žiada finančnú náhradu za zničené porasty, ktoré sa nachádzali na nehnuteľnostiach odňatých v roku 1981 v rámci tzv. HTÚP a vrátených podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov. Žaloba bola podaná v roku 1992.

«Okresný súd Senica začal konanie pod č. 10 C 263/92. Vo veci (vrátane posledného prvostupňového rozsudku) rozhodoval jediný sudca. Žaloba bola postupne upravovaná. Sťažovateľ úspešný nebol. Priebeh sporu možno rozdeliť do dvoch etáp, pričom predel tvorí nález Ústavného súdu č. k. III. ÚS 321/08-28 z 10. marca 2009. Takto v prvej etape bola žaloba právoplatne zamietnutá Krajským súdom v Trnave rozsudkom z 27 Nov. 2007, č. k. 9 Co 156/2007. Tento rozsudok bol okrem uvedeného nálezu zrušený v dôsledku účinného dovolania sťažovateľa Najvyšším súdom SR uznesením z 22. júla 2009 č. k. 5 Cdo 73/2008, síce pre procesnú chybu, ale s dopadom na základné právo. Zrušený rozsudok bol jedným z prejavov celkového nepriaznivého dojmu z toho takmer dvadsaťročného konania. Zbytočné prieťahy v konaní boli dôvodom na vydanie nálezu ÚS č. III. ÚS 163/2010-37 dňa 22. júna 2010 pre porušenie základného práva, uvedeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ako už bolo uvedené Ústavný súd nálezom z 10. marca 2009 skonštatoval porušenie základného práva sťažovateľa na právnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 20 ods. 1 ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru súčasne s porušením základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 96 156/2007 [správne sp. zn. 9 Co 156/2007, pozn.] z 27 nov. 2007 zrušil a vrátil mu na ďalšie konanie. Tým začala pomyselná druhá etapa konania vo veci.

Nález vytkol súdom neobjektívne vyhodnotenie dokazovania (inak neobvykle širokého), najmä však protirečivosť ich záverov a neprijateľnú interpretáciu § 13 ods. 1 veta prvá zákona č. 229/1991 Zb. v priamej súvislosti s § 16 ods. 3 veta prvá cit. zákona. I keď nie dokonale expressis verbis, predsa však dostatočne jednoznačne odmietol názor, že postupné úpravy žaloby v otázke výšky náhrady sú premlčané. Za arbitrárny považoval záver, ktorý vyvstal z neistoty o počte zničených porastov, keďže dôkazy sa diametrálne rozchádzali. Vytkol obídene § 136 OSP, ktorý na takéto prípady dopadá.

Podľa § 135 ods. 1 OSP je súd viazaný rozhodnutím Ústavného súdu, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd.

Ak Ústavný súd zruší sťažnosťou napadnuté rozhodnutie je príslušný orgán viazaný právnym názorom Ústavného súdu. Táto viazanosť sa nemusí uplatniť výlučne v prípade, že v ďalšom konaní dôjde k tak významnej zmene skutkového stavu, že to má za následok iné právne posúdenie veci.

V prejednávanej veci k žiadnej takejto zmene nedošlo. Táto skutočnosť sa prejavila v podobe až absurdnej: „nový“ prvostupňový rozsudok je do tej miery totožný s pôvodným, že v jeho odôvodnení niet o zrušujúcom náleze zmienka, nieto ešte reakcia na jeho obsah. Napriek tomu odvolací súd „v podrobnostiach poukazuje“ na odôvodnenie prvostupňového rozsudku vrátane klišé, že v „hodnotení dôkazov nie je logický rozpor“.

Podľa vlastnej judikatúry Ústavného súdu (I. ÚS 26/94 precizovanej v množstve ďalších nálezov) je každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR. Jeho obsah nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva. Konanie súdov nižších stupňov ostentatívne nerešpektujúcich zákonný príkaz hraničí s disciplinárnou zodpovednosťou.

Ostatný rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 30/2011 z 8. 11. 2011 neposkytol objektívnu ochranu základných práv sťažovateľa a to ako na súdnu ochranu, tak na ochranu vlastníctva. Súd je povinný mať toľko skúseností z inej svojej činnosti, iných sporov tohto druhu a aj životných skúseností, aby spravodlivo vec rozhodol, nepoškodzujúc bezdôvodne povinného. Najviac, rozhodovacie trendy v reštitučných veciach z činnosti Ústavného súdu (III. ÚS 346/2009 a iné) sa v tomto konkrétnom konaní vôbec neprejavili.

Sťažovateľ je 83 ročný. V doterajších nálezoch mu bolo primerané zadostučinenie priznané. Očividne to však neprivedilo synergický očakávaný efekt - memento pre porušovateľa. Odhliadnuc od toho je terajšie rozčarovanie po nádeji, danej prvým nálezom mnohonásobné. V prípade úspechu sťažnosti nebude spor ani po 20 rokoch skončený. A to je priveľa aj na spor oveľa komplikovanejší. Zdá sa preto byť opodstatnenou žiadosť - návrh na priznanie vyššieho, ako priemerného zadostučinenia.»

3. Sťažovateľ napokon navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní, ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby následne nálezom takto rozhodol:

„1. vysloví porušenie základných práv sťažovateľa na súdnu ochranu a na ochranu jeho majetku, zaručených § 46 ods. 1 a § 20 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 8. 11. 2011, č. k. 9 Co 30/2011,

2. zruší napadnutý rozsudok a vráti vec na ďalšie konanie,

3. prizná sťažovateľovi primerané zadosťučinenie v rozsahu (v sume) 10 000 € a

4. prizná sťažovateľovi právo na náhradu trov konania.“

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 9 Co 30/2011 z 8. novembra 2011 potvrdil rozsudok Okresného súdu Senica sp. zn. 10 C 263/92 z 19. októbra 2010 a odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

V podstatnej časti odôvodnenia uviedol:

„Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležité, podrobne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím súdu prvého stupňa i s jeho odôvodnením a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Podľa § 219 ods. 1 a 2. O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Navrhovateľ v konaní uplatnil nárok podľa z. č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení noviel. Súd sa predovšetkým musel vysporiadať s otázkami, či uplatnený nárok spadá pod tento zákon, či je navrhovateľ osoba oprávnená, ďalej či odporca je osoba povinná, či navrhovateľovi ako oprávnenej osobe prislúcha uplatnená náhrada za trvalé porasty.

Navrhovateľ uplatnil svoj nárok oprávnene, ide o oprávnenú osobu podľa ustanovenia § 4 z. č. 229/1991 Zb. v znení noviel. Odporca je povinnou osobou v zmysle ustanovenia § 5 tohto zákona. Navrhovateľ ako oprávnená osoba si uplatnil svoj nárok voči povinnej osobe vo výške 40.000,- Sk v lehote do 11. 12. 1992. Nehnutelnosti, ktoré boli

odňaté navrhovateľovi a pôvodne jeho matke, rozhodnutím ONV S. č. PLBH 99/5-1981 zo dňa 18. 03. 1981, a ku ktorým bolo zriadené právo užívania pre bývalé JRD S., mu boli dobrovoľne vydané ku dňu 01. 01. 1991, fakticky 27. 03. 1991.

Otázky, či sa na pozemkoch navrhovateľa nachádzali trvalé porasty, aké trvalé porasty sa nachádzali na predmetných pozemkoch, v akom stave tieto porasty boli, kedy bola vinica a sad založená, či bola vinica a sad riadne obrábaná až do času prevzatia bývalým JRD S., mal vyriešiť súd prvého stupňa.

Súd prvého stupňa sa vysporiadal s týmito otázkami, vyhodnotiac doteraz vykonané dokazovanie, predložené listinné dôkazy ako aj výpovede svedkov. Z takto vykonaného dokazovania správne vyvodil, že navrhovateľ nepreukázal v tomto konaní, že na prevzatých nehnuteľnostiach boli skutočne trvalé porasty v množstve, druhu a akosti, ako on uvádzal v priebehu konania na súde prvého stupňa. Žiaden z vypočutých svedkov tieto tvrdenia navrhovateľa nepotvrdil.

Odvolačí súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, z ktorého ako i z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvého stupňa pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, prednesov účastníkov, listinných dôkazov, že žiadne skutočnosti, ktoré bol i v tomto konaní vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyší i za konania najavo neopomenul, v hodnotení dôkazov nie je logický rozpor a vec je i správne právne posúdená.

S poukazom na tieto okolnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Podľa ustan. § 219 ods. 2 O. s. p. svoje rozhodnutie odvolací súd podrobnejšie neodôvodňuje s konštatovaním správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. “

5. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľ proti pôvodnému rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 156/07 z 27. novembra 2007 (ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 10 C 263/92 z 29. mája 2007) podal zároveň dovolanie 10. januára 2008, ako aj ústavnú sťažnosť 15. februára 2008.

O ústavnej sťažnosti rozhodol ústavný súd už uvedeným nálezom sp. zn. III. ÚS 321/08 z 10. marca 2009 tak, že vyslovil porušenie označených základných a iných práv a napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

O podanom dovolaní tiež rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 5 Cdo 73/08 z 22. júla 2009 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Na základe uvedených rozhodnutí krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co 362/09 z 30. marca 2010 zrušil rozsudok prvostupňového (okresného) súdu sp. zn. 10 C 263/92 z 29. mája 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorému vytýka nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia. Za tieto nedostatky považuje skutočnosť, že:

7.1 «„nový“ prvostupňový rozsudok [sp. zn. 10 C 263/92 z 19. októbra 2010, pozn.] je do tej miery totožný s pôvodným [zrušený nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 321/08, pozn.], že v jeho odôvodnení niet o zrušujúcom náleze zmienka, nieto ešte reakcia na jeho obsah. Napriek tomu odvolací súd v „podrobnostiach poukazuje“ na odôvodnenie prvostupňového rozsudku vrátane kliše v „hodnotení dôkazov nie je logický rozpor“»,

a

7.2 «Ostatný rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 30/2011 z 8. 11. 2011 neposkytol objektívnu ochranu základných práv sťažovateľa a to ako na súdnu ochranu, tak na ochranu vlastníctva. Súd je povinný mať toľko skúseností z inej svojej činnosti, iných sporov tohto druhu a aj životných skúseností, aby spravodlivo vec rozhodol, nepoškodzujúc bezdôvodne povinného. Najviac, rozhodovacie trendy v reštitučných veciach z činnosti Ústavného súdu (III. ÚS 346/2009 a iné) sa v tomto konkrétnom konaní vôbec neprejavili.»

8. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

9. Vychádzajúc z obsahu námietok sťažovateľa, ako aj vzhľadom na jeho predchádzajúci procesný postup v prípade podania dovolania (pozri bod 5) mohol sa sťažovateľ opätovne (opakovane) brániť využitím tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Podľa zistení ústavného súdu však sťažovateľ dovolanie nepodal. Znamená to, že nevyčerpal opravný prostriedok účinne mu poskytnutý zákonom na ochranu jeho označených práv. Tým je daná neprípustnosť sťažnosti.

10. Ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažnosť je možné považovať aj za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

11. Ústavný súd uvádza, že uvedené citované časti sťažnosti sú celou ústavnoprávnou a skutkovou argumentáciou sťažovateľa zastúpeného advokátom.

12. Podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (odsek 1, pozn.).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého

rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP v znení novely č. 384/2008 Z. z. účinnej od 15. októbra 2008, pozn.).

13. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy sú logické, celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležité a dostatočne odôvodnené.

14. Namietaná vada rozsudku spočívajúca v tom, že v odôvodnení nového prvostupňového rozsudku (ktorý sťažovateľ ani nenapadol) „*niet o zrušujúcom náleze zmienka, nieto ešte reakcia na jeho obsah*“, nemôže byť sama osebe bez bližšieho dôvodom na zrušenie tohto rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uvedené predsa nemôže znamenať, že prvostupňový súd nerešpektoval rozhodnutie ústavného súdu, a tým porušil ustanovenie § 135 ods. 1 OSP.

15. K ďalším námietkam sťažovateľa (bod 7.1) ústavný súd opätovne uvádza, že tieto bez ďalšieho len lakonickým odkazom na použité „kliše“ nie sú spôsobilé prisvedčiť tvrdeniu o zásahu do sťažovateľových základných práv.

Zrejme ušlo pozornosti sťažovateľa, že „nové“ znenie § 219 ods. 2 OSP uľahčuje odvolaciemu súdu prácu pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia, ak sú súčasne splnené dve podmienky – ak je výrok vecne správny a súčasne sa v celom rozsahu stotožňuje aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd tak nemusí v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia opakovať podstatnú časť z odôvodnenia súdu prvého stupňa, ale stačí, ak sa obmedzí len na konštatovanie, že dôvody napadnutého rozhodnutia sú správne, prípadne doplní ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (porov. Števček/Ficová a kol., *Občiansky súdny poriadok – komentár*. 1. vydanie, Nakladateľství C. H. Beck 2009, s. 643).

K uvedenému ústavný súd dodáva, že predmetné zákonné ustanovenie (§ 219 ods. 2 OSP) sa aplikuje v rovine fakultatívnej.

Napriek tejto zákonnej možnosti a do istej miery zjednodušeniu práce odvolacích všeobecných súdov samotný ústavný súd ako ochranca zásahov do základných práv v žiadnom prípade nerezignuje na plnenie tejto úlohy vo vzťahu k skúmaniu správnosti, presvedčivosti a nearbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. To však neznamená, že úlohou ústavného súdu bude sanovať nedostatky sťažnosti v podobe skutkovej, ako aj právnej argumentácie.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v rámci svojej právomoci a transparentne interpretoval a aplikoval zákonné ustanovenia týkajúce sa náležitostí odôvodnenia potvrdzujúceho rozsudku.

16. Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Krajský súd svojím postupom aplikoval zákony podľa ich obsahu, v danom prípade predovšetkým ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými rozsudkom krajského súdu a právom podľa čl. 20 ods. ústavy, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto je sťažnosť v tomto rozsahu zjavne neopodstatnená.

17. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2012